

Dragoljub M. V. P.:

Šamanizam kao praksa i filozofija prostih i glupih ljudi

O šamanizmu kao praksi kontaktiranja čoveka sa silama i poljima informacija ove planete nemam da kažem ništa loše. Na jednom stupnju ljudskog razvoja je to bilo delotvoran, koristan i jedino poznat način pomaganja konkretnom ljudskom biću u nevolji.

Danas je šamanizam takodje praksa i filozofija onih grupa ljudi (da li klanova, plemena ili naroda – svejedno) koji nisu odmakli od naučno/tehnološkog stupnja razvoja ljudske populacije iz vremena varvarstva “bronzanog” i “gvozdenog” doba.

Pošto šamanizam, kao praksa i filozofija, počiva na totalnom neshvatanju Univerzuma i čoveka kao bića sa svrhom, to danas smatram glupim ljudima sve one ljude naučno/tehnološki razvijenog sveta, koji još uvek pribegavaju šamanizmu, kao praksi lečenja ili “kontaktiranja” sa ovim ili onim silama Zemlje, tj. sve one koji šamanizam kao filozofski stav ostalim filozofskim stavovima novog doba pretpostavljaju, ili se njime oduševljavaju, kao putem na povratku ka „roduhovljenom“ životu u krilu majke Zemlje.

Aktuelnost i popularnost šamanizma medju ljudima modernog sveta nesumnjivo potvrđuju bezvrednost filozofskih sistema novog sveta (od zadnjih 2500 godina, kad u obzir uzmemo Evropu, a ustvari zadnjih 5000 godina, kad u obzir uzmemo Indiju, Sumere, Vavilonce i Stari Egipat).

Bezvrednost filozofija novog sveta znači bezvrednost pojedinih tvrdnji o Univerzumu i čoveku na ovoj planeti. Medjutim, nijedan filozofski system ne opravdava nikoga od neuspeha da se izdigne iznad filozofskih sistema koji ne valjaju, te je danas, dakle, nesumnjivo glup svaki čovek koji čeka da mu neko drugi (kroz mnjenje ili koju filozofiju) objasni Univerzum i čoveka kao biće sa svrhom. Jer, šamanizam jeste samo praksa uzimanja i dobijanja od Boga (dakle, iz Skupa svih mogućnosti), svega onoga što je na raspolaganju. A čovek koji je nadrastao divljaštvo, varvarstvo, feudalizam, kapitalizam, destruktivni komunizam 20. veka ove ere, ... i koji ima na raspolaganju ceo obrazovni system novog sveta, mora sebe opomenuti da se upita:

“Šta ja sâm sebi dajem?” i

“Šta ja dajem Bogu?”

S obzirom na to da je čovek biće sa svrhom i da je čovek Bog, onda kad se ne smatra samo ispoljenjem Jednoga, nego se izdigne iznad čulnog i energetskog, te dosegne stupanj Savršenog jedinstva, koji je ustvari samo-osvešćenje Jednog-Jedinog kroz to konkretno ispoljenje sebe Jednog-Jedinog, koje se, eto, zove „čovek“.

Ali – pažnja! – nigde nije bilo neke namere, niti plana, nego se taj put Jednog-Jedinog od sebe nesvesnog ka sebi svesnom odvija kao neizbežnost u Skupu mogućnosti.

Takodje se mora reći ovo:

„U okviru jedne Galaksije.“

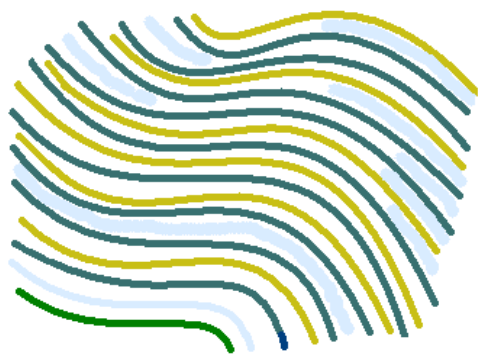
(Pošto nikakvog apsolutnog kraja i nikakvog apsolutnog početka nema, s obzirom da je Univerzum večan), na stupnju Savršenog jedinstva čoveka i Boga stoji Jedno-Jedino sebe svesno, za razliku od sebe Jednog-Jedinog sa Prapočetka; sebe nesvesnog. U toj igri od sebe nesvesnog ka sebi-svesnom je Jednom-Jedinom potreban um kao instrument i zbog toga Jedno-Jedino isposluje sebi Mozak kao najbolje organizovanu materiju.

Zato, šamanizam, rituali i učitelji koji baljezgaju o opštoj ljubavi, prosvetljenju i ostalim temama Eso-busiensa zamajavaju one koji ne shvataju našu vrstu kao kariku u lancu od Jednog-Jedinog sebe-nesvesnog ka Jednom-Jedinom sebi-svesnom.

Dakle, ispoljenja su prolazna, nevažna ali i neizbežna kao i cela igra u okviru Galaksije. Tako da ispoljenje čovek, iako u svemu ograničeno, može to vreme svog ograničenog bivstvovanja ovde, tamo ili bilo gde, uživati; shativši se kao Bog na putu ka sebi.

Amen.

Copyright: Dragoljub M. V. Popović
CH-4500 Solothurn
29. 01. 2015.

Dragoljub der Serbe
PC_Illustrationen_OpusN°3-14